

Thiếu nữ Hoa Ban

(truyenngan.com.vn - Tham gia cuộc thi viết “Hay là mình cứ bắt chấp hết yêu nhau đi”)

Một tình yêu sáng trong giống loài hoa đang nở trắng xoá phủ đầy vùng trời bao la nơi đây. Chàng vẫn khắc ghi rõ nét hình ảnh nàng của 3 năm trước, đến giờ nàng chắc vẫn như xưa, và nàng sẽ mãi đẹp như thế trong lòng chàng. Chàng không thể, không thể khắc ghi lên thân cây ban dòng chữ “Em cũng hạnh phúc nhé, Hoa Ban của anh!”.

Giữa tháng Ba nhiều gió. Chàng lòng vòng qua phố Bắc Sơn, hít hà vị gió tháng Ba, để mặc những hạt bụi li ti bám đầy mặt kính, để mặc những bộn bề của Hà Thành. Chàng ngược nhìn hàng cây bên đường, phố Bắc Sơn mùa này Hoa Ban nở trắng xoá. Gió thổi khẽ đưa hương thơm dịu nhẹ của Hoa Ban xộc vào mũi chàng. Chàng dừng xe, đứng ngây người nhìn hàng Ban trắng xoá, loài hoa này, hương thơm này chàng đã biết đến bao năm nhưng lần nào cũng như lần đầu mới gặp. Lần nào cũng một cảm xúc nguyên vẹn, dịu dàng và tinh khôi.

Mùa Ban nở của 7 năm trước

Chàng là người Hà Nội. Khuôn mặt sáng sủa với những đường nét thanh tú, gọng kính đen càng làm chàng điển trai hơn. Chàng dí dỏm, thông minh và hài hước. Chàng chơi ghita giỏi và hát cũng hay, chàng mê chụp ảnh và hay đi khắp nơi để chụp những khoảnh khắc đẹp của thiên nhiên, con người và cuộc sống. Ngày 20, chàng là mẫu hình mơ ước của bao cô gái Hà Thành, ai cũng muốn nụ cười của chàng hướng về mình dù chỉ một lần. Ai cũng muốn được bên cạnh chàng trai sôi nổi có nụ cười toả nắng ấy. Nhưng chàng hờ hững, mọi mối quan hệ đều giữ ở mức bình thường. Bố mẹ chàng hài lòng về điều đó, chàng cũng không mấy may mắn nghĩ ngợi. Đơn giản là, cảm xúc yêu thương vẫn chưa định hình và chàng để mọi thứ tự nhiên, khi mà góc yêu thương của chàng chưa được gõ cửa.

Chàng sinh vào tháng Ba nhiều gió. Sinh nhật chàng bố mẹ tặng một chuyến đi dài ngày lên Tây Bắc, thích nhất là chàng được phép đi một mình. Chàng thích mê, với chi phí bố mẹ tặng chàng dư thừa tài chính đi phượt khắp núi

rừng Tây Bắc. Chàng sắp xếp vài vật dụng cần thiết bỏ vào ba lô, dĩ nhiên không thể thiếu em Nikon Collpix P90 xinh đẹp - món quà kèm theo tấm vé phượt bố mẹ tặng chàng.

Mọi thứ sẵn sàng, chàng hào hứng lên đường. Sau những giờ phút căng thẳng trên ô tô chàng đã đặt chân lên mảnh đất Tây Bắc nhiều nắng gió. Chàng từng đi nhiều nơi nhưng đây là lần đầu được chứng kiến một vùng rừng núi trùng điệp, nhiều hẻm núi ghồ ghề và những con đường quanh co giữa lưng đồi. Trước mắt chàng địa danh này thật mới lạ, hấp dẫn và sự lựa chọn của bố mẹ kì thực rất tinh tế. Chưa hết ngỡ ngàng, sau gọng kính dày chàng lơ mơ nhận ra phủ trên những núi đồi cao vút là một màu trắng xoá đẹp mê li. Chàng không tin vào mắt mình cả vùng trời xung quanh đều cùng một màu bát ngát ấy. Chàng ngắt thử một chùm loài hoa rồi chợt thấy nó rất giống với chùm hoa trong những bức ảnh chàng từng chụp tại phố Bắc Sơn ở Hà Thành, chàng có tìm hiểu loài hoa này và biết tên nó là Hoa Ban. Lúc ở Hà Nội hít hà hương thơm của hoa Ban trên Bắc Sơn chàng đã từng thắc mắc Hoa Ban bắt nguồn nở rộ từ đâu, sao lại có mặt giữa lòng Hà Nội? Chàng chỉ nghĩ vơ vơ thế không ngờ lại có ngày được đặt chân lên mảnh đất nguồn cội của loài hoa tinh khôi ấy.

Chàng không chần chừ thêm nữa, chọn ngay một vị trí thoáng mát thu cả vùng trời trắng xoá vào tầm mắt rồi hít hà vị thơm nức của hoa Ban vào lồng ngực, tiếp đó bấm máy liên tục để chớp mọi khoảnh khắc đẹp của sườn đồi trong nắng sớm. Bất chợt, chàng dừng lại ở tấm hình 100, hạ máy xuống không chụp nữa bởi ánh nhìn của chàng đã bị thu hút bởi một điều khác. Phía xa xa, chàng thấy nàng mặc bộ trang phục rất kì lạ, lần đầu tiên chàng được nhìn tận mắt trang phục của thiếu nữ miền Tây Bắc nên có phần ngạc nhiên xen lẫn tò mò. Với khoảng cách khá xa chàng không nhìn rõ mặt nàng, nhưng chàng nhận ra nàng đang hái những chùm hoa Ban rồi để vào cái giỏ tre đeo ngang hông. Chàng như nhận thấy không thể cứ đứng ngây nhìn như vậy nên liền nhanh tay giơ máy lên chụp. Bức ảnh thứ 101 tuyệt đẹp, chàng chụp được đúng khoảnh khắc nàng ngẩng mặt lên, khuôn mặt nàng nghiêng nghiêng, mái tóc dài ngang lưng. Nàng nổi bật trong sắc trắng xoá của núi đồi với đôi mắt trong sáng nhưng điểm đặc biệt là đôi mắt đen láy ấy lại đượm buồn. Chàng đứng ngây ra nhìn bức hình vừa chụp được rồi lại nhìn sang vị trí có người thật vẫn đang ở đó hái những chùm Ban. Càng lúc chàng càng tò mò thêm, chàng muốn tận mắt nhìn gần đường nét trên khuôn nàng, chàng

thật sự muốn biết tại sao đôi mắt đẹp của nàng lại buồn đến vậy.

Trong thoáng chốc, chàng từng bước tiến lại gần phía nàng. Nàng vẫn hăng say hái những chùm Ban bỏ vào giỏ mà không nhận ra chàng đã đến gần từ khi nào. Chàng đứng cách nàng chừng hơn một mét, từ khoảng cách này chàng đã nhìn được rõ hơn khuôn mặt nàng. Bớt chột, nàng ngẩng đầu, hình như nàng đang định sang chỗ khác hái hoa Ban. 1s, 2s... Ánh mắt của chàng và nàng gặp nhau... Đôi mắt tròn đen láy của nàng biểu lộ rõ nàng đang hết sức ngạc nhiên và lúng túng. Cũng đúng thôi, bỗng dưng trên đồi núi của nàng xuất hiện một lữ khách không tên, lại còn không tiếng động mà tiến lại gần nàng như thế. Chàng thì ngây người, vì sao ư? Sự tò mò của chàng đã được thoả mãn. Nàng rất đẹp. Một vẻ đẹp tinh khôi lần đầu tiên chàng bắt gặp, ở nàng có sự hoà lẫn giữa vẻ đẹp hoang sơ và dịu dàng quý phái. Khuôn mặt nàng nhỏ nhắn trắng hồng, đôi mắt buồn của nàng là tâm điểm thu hút, mái tóc dài của nàng đen hơn màu mắt và bay trong gió trời. Nàng mặc chiếc áo màu trắng cổ tròn, cúc áo là những cách bướm nhỏ xinh, váy của nàng làm bằng vải nhung đen tuyền. Thắt lưng của nàng bằng vải màu xanh lá giống màu của núi rừng nơi đây. Chàng chột nhớ ra, có lần đã thấy bộ trang phục như này trên internet, hình như nó được gọi là “váy cóm”. Kết thúc những suy tư của riêng mình chàng mỉm cười với nàng và cất tiếng cho không khí giữa hai người bớt yên ắng:

- Chào em! Để anh giúp em hái hoa Ban nhé. Cây kia cao lắm, em sẽ không leo lên được đâu.

Chàng nhìn nàng là nhận ra ngay chắc chắn nàng ít tuổi hơn. Sự lúng túng lúc nãy của nàng đã hết dần còn sự ngạc nhiên vẫn còn đó. Nàng e dè trước đề nghị của chàng, cũng phải thôi, lúc ấy chàng là người lạ. Chàng đang định nói gì đó thêm nhưng nàng đã lên tiếng trước:

- Chắc anh là khách du lịch, nơi đây vào mùa Ban nở thường có nhiều khách du lịch đến. Nếu không phiền, anh hái giúp em nhé. Cây kia đúng là cao quá. Rồi em sẽ dẫn anh tham quan trên ngọn đồi này.

Nàng nói xong cười với chàng, nụ cười lung linh trong nắng sớm làm tim chàng loạn nhịp. Chàng cứ ngỡ với đôi mắt buồn ấy nàng sẽ không cười, nhưng sau mỗi câu chuyện dí dỏm của chàng nàng cười khanh khách rất dễ thương. Cứ thế, suốt cả buổi sáng nàng dẫn chàng đi khắp vùng đồi Ban trắng

xoá, những câu chuyện chàng kể rôm rả hơn, nàng cười nhiều hơn và hai người dần trở nên quen thân. Buổi trưa nàng dẫn chàng về thôn của nàng, nơi đây đúng như nàng nói mùa Ban nở có rất nhiều khách du lịch đến tham quan. Người dân thôn nàng đón chào khách nồng nhiệt. Theo lời mời của gia đình nàng, chàng ở lại nhà nàng không phải thuê nhà để nghỉ nữa. Những ngày sau đó nàng dẫn chàng đi khắp nơi, chàng chụp được rất nhiều bức hình đẹp, trong đó có những bức chụp nàng, dĩ nhiên toàn là những lúc nàng không để ý chàng mới chụp trộm, vì nàng nói nàng không thích chụp ảnh. Chắc hẳn vì nàng là người con của miền ban trắng nên mới tinh khôi và dịu dàng đến vậy. Chàng gọi nàng là Hoa Ban. Đó cũng là loài hoa nàng thích nhất, loài hoa gắn với nàng từ lúc ấu thơ. Đứng trước nàng chàng luôn bị thu hút, nhịp tim luôn bất thường. Một cảm xúc lạ lùng trước nay chưa từng có len lỏi trong trái tim chàng. Chàng nhận ra mảnh yêu thương trong tim chàng đã được gỡ cửa, cô gái gỡ cửa tim chàng không ai khác chính là nàng – thiếu nữ Hoa Ban có nụ cười e ấp.

Nàng rất quan tâm chàng, nhưng chàng vẫn không biết nàng có cùng cảm xúc với chàng không? Đêm trước ngày trở Hà Nội chàng quyết định thổ lộ lòng mình mà không ngại ngần về vấn đề khoảng cách địa lí giữa chàng và nàng. Nhưng chàng đã không có cơ hội đó, ngay lúc chàng định gặp nàng thì điện thoại chàng đổ chuông. Mẹ chàng gọi, chàng nghe máy thì thấy giọng mẹ ghen ngào trong di động:

- Hiếu, mau về đi con. Ba con... Ba con... Mất rồi...

Chàng sững người, ba...làm sao mà ba lại mất, trước lúc chàng đi ba vẫn mạnh khỏe mà. Giọng chàng ghen ứ, chàng không tin nổi vào tai mình, không tin nổi điều vừa nghe thấy. Gặp điện thoại xong chàng đứng không vững, không kịp suy nghĩ chàng lao vào nhà sửa soạn đồ, vội vàng chào cả nhà nàng rồi mua vé xe về Hà Nội ngay trong đêm ấy. Tai chàng ù đi, người mà chàng luôn kính trọng và hết mực yêu thương giờ đây đã rời xa chàng và mẹ chàng ư? Sự thật này kì thực không thể tin được, chàng khóc, giọt nước mắt lăn dài hai bên má. Tim chàng như bị bóp méo.

Chiều muộn ngày hôm sau chàng về đến Hà Nội. Tang lễ đang được cử hành, mẹ chàng ngồi đó, héo hắt và cạn khô nước mắt. Chàng nhìn mặt ba lần cuối.... Những cánh hoa rơi rụng bên thềm, hoa Ban trên Bắc Sơn ngày hôm đó chắc cũng lụi tàn. Còn trên Tây Bắc, người con gái Hoa Ban có đang xót

xa về sự ra đi vội vã của chàng?

Phố không còn hương hoa Ban

Đau thương nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục. Kể từ ngày ba mất mẹ chàng ít nói cười, chỉ lầm lũi chăm sóc chàng, động viên chàng chú ý việc thi cử. Chàng với nỗi đau chưa nguôi nhưng cũng gói gọn trong một góc, chàng luôn lí trí nên không muốn để người mẹ vốn sức khoẻ không tốt thêm muộn phiền nên giấu hết mọi nỗi đau để mẹ khỏi lo lắng. Mấy tháng sau khi ba mất chàng bận rộn với thi cử nên cũng ít khi nghĩ về Hoa Ban, chàng nhận được một suất học bổng du học nước ngoài. Biết tin mẹ chàng vui hơn hẳn, đối với mẹ chàng trong quãng đời còn lại chàng là niềm an ủi duy nhất, tuy không muốn một mình trong căn nhà trống vắng nhưng với mẹ chàng tương lai của chàng vẫn quan trọng hơn nên mẹ hết mực khuyên chàng nên đi du học. Chàng thương mẹ, không muốn để mẹ ở nhà một mình, và phần nào đấy, chàng còn một việc quan trọng chưa thực hiện, chàng còn một cuộc hội ngộ chưa hứa hẹn. Đi vào phòng rửa ảnh, chàng rửa tấm hình nàng cỡ to và cẩn thận nhất. Bức hình chụp nàng với đôi mắt buồn trong sáng. Chàng muốn gặp nàng, nhớ nàng đến cồn cào tâm can.

Một sớm chàng đi qua phố Bắc Sơn, tháng Ba đã xa không còn chùm hoa Ban nào nữa. Chàng đứng đó rất lâu, và như nhận thấy điều gì đó chàng quyết lên Tây Bắc ngay lập tức, không chần chừ và không cân nhắc. Lần này chàng đi chỉ cần gặp được nàng, chỉ cần nàng nói nàng cần chàng, chàng sẽ không đi bất cứ nơi đâu xa nữa.

Lần thứ hai chàng bước chân lên núi rừng Tây Bắc mọi thứ vẫn y nguyên, chỉ khác là hoa Ban đã tàn từ lâu thay vào đó giờ chỉ còn màu xanh của rừng núi trùng điệp. Chàng đến thôn nàng ở, nhưng sững sờ vì mọi thứ đã đổi khác, không còn những ngôi nhà sàn như trước. Trước mắt chàng là một vùng đất trống người ta đang đào xới để xây dựng cái gì đó, hỏi công nhân gần đấy chàng mới biết chỗ thôn nàng ở người ta quy hoạch để xây dựng khu nghỉ mát, cả thôn nàng đã chuyển đi từ mấy tháng trước. Chàng thất vọng ánh mắt vẫn kiếm tìm nàng nhưng không thấy.

Ta trở lại vào mùa Ban tàn lụi

Có phải em giận hờn mà xa cách

Rừng Ban trắng xin trả lời giúp ta

Em nơi nào mà ta tìm không thấy?

.....

Hẹn em tương ngộ mùa Ban sau, em nhé!

Chàng khắc những câu thơ này lên cây Ban lần đầu tiên gặp nàng. Như một lời hứa hẹn tương ngộ trong mùa Ban sau.

Trở về Hà Nội, chàng chuẩn bị cho chuyến đi du học. Vẫn thói quen cũ, khi đi xa chàng chỉ mang những thứ cần thiết, trong đó có tấm hình của nàng. Những ngày xa quê hương chàng miệt mài với công việc làm thêm và học tập, cuộc sống cứ thế cuốn chàng đi. Chỉ những lúc mỗi mệt chàng mới có thời giờ nghĩ miên man về một miền ban trắng đầy nắng gió, về một lời thương yêu gói gọn sâu trong đáy lòng chưa kịp ngỏ.

Kì nghỉ đông năm thứ 3 chàng về thăm mẹ, lần ấy đúng dịp mùa Ban nở. Chàng chạy xe ra Bắc Sơn, phố thơm nồng hoa Ban ngày nắng. Chàng hái những chùm Ban trắng xoá và thấy lòng lại trào dâng một nỗi nhớ không tên. Từ khi quen nàng mọi nguyên tắc của chàng đã bị đảo lộn, một lần nữa, thêm một lần nữa chàng muốn kiếm tìm chùm Ban tươi tắn nhất trong rừng Ban trắng của Tây Bắc. Và chàng lại đi, một lần nữa bước chân lên miền đất nhiều nắng gió.

Trên vùng trời trắng xoá những chùm Ban chàng thấy nét chữ nàng nghiêng nghiêng cạnh bài thơ chàng từng khắc. Nàng viết vắn vẹn 3 câu:

“Đừng tìm em nữa. Hôm nay em dắt theo tiểu Ban trắng, nó nghịch lắm anh ạ. Chúc anh hạnh phúc, chàng trai kính cận của em!”

Nét chữ này, hình như mới viết thôi, và nàng hình như mới rời đi. Chàng dáo dác tìm nàng, chàng chạy khắp sườn đồi, gọi tên nàng nhưng phía xa xa chỉ vọng lại tiếng chàng mà thôi. Chàng đứng giữa miền ban trắng, nhìn từng góc cạnh của sườn đồi, nơi đây lưu giữ một tình yêu chưa kịp ngỏ. Một tình yêu sáng trong giống loài hoa đang nở trắng xoá phủ đầy vùng trời bao la nơi đây. Chàng vẫn khắc ghi rõ nét hình ảnh nàng của 3 năm trước, đến giờ nàng chắc

vẫn như xưa, và nàng sẽ mãi đẹp như thế trong lòng chàng. Chàng không thể, không thể khắc ghi lên thân cây ban dòng chữ “Em cũng hạnh phúc nhé, Hoa Ban của anh!”. Lòng chàng nghẹn ứ, chàng không thể. Chàng ra về, và coi như chưa từng trở lại. Coi như những lần chàng đến là trong cõi mơ không thực, giống như tình yêu của chàng cũng mờ ảo chưa lần nào kịp ngỏ.

7 năm hay cả cuộc đời thì nàng vẫn ở đó, chàng của năm 20 tuổi vẫn ở đó. Gốc cây Ban xưa vẫn khắc những dòng chàng và nàng viết cho nhau.

Anh đếm những mùa Ban nở

Tự hỏi lòng em có về lại không?

Có hờn trách khi xưa anh im lặng

Không chúc em dù một câu hạnh phúc.

Thêm 4 năm gắn bó với bao miền đất mới chàng trở lại Hà Nội, lần này chàng trở về hẳn và sẽ gắn bó với Hà Thành dài lâu. Vẫn lại thói quen rất xưa cũ, chàng chạy xe khắp Hà Thành và lại đi qua Bắc Sơn. Lần trở về nào cũng vậy, chàng về những mùa Ban nở rộ. Người ta nói tình đầu là mối tình sẽ theo ta suốt cuộc đời, đã 7 năm trôi qua nhưng hễ nhớ lại chàng vẫn cảm giác như đang đứng trên miền ban trắng cùng nàng hít hà vị của hoa ban trong nắng sớm. Hoa Ban của chàng giờ đây có hạnh phúc không? Hơn nghìn lần chàng tự hỏi mình điều này, chàng mong nàng hạnh phúc. Nàng xứng đáng có được hạnh phúc, và chỉ khi nàng hạnh phúc chàng mới thôi tiếc nuối về một lời yêu chưa kịp ngỏ. Nàng ở lại, mãi mãi trong kí ức của chàng. Dịu dàng và tinh khôi y như lần đầu chàng mới gặp.

Khép lại hoài niệm

Chàng bấm máy thêm vài bức nữa. Sau đó chạy xe tiếp sang các con phố khác của Hà Thành, chàng dừng lại ở con phố có nhiều Bằng Lăng tím cũng đang nở rộ. Chiều về nắng dịu, Bằng Lăng từng chùm tươi tắn trong ánh chiều hung đỏ. Chàng chụp liên tiếp không để vượt mất những khoảnh khắc đẹp. Bất chợt, chàng dừng lại ở bức thứ 100. Phía xa xa có một cô gái nhỏ

nhăn đang tiến đến, nụ cười trên môi người con gái ấy rạng rỡ, đôi mắt như biết cười. Cả khuôn mặt thanh tú toát lên vẻ đẹp kiêu kì nhưng chàng đã chinh phục được vẻ đẹp này từ lâu. Mai An chạy đến ôm lấy cánh tay chàng:

- Hái cho em Bằng Lăng đi, và chụp cho em bức thứ 101.

Chàng bật cười, cô gái của chàng lúc nào cũng đáng yêu như thế. 7 năm trước bức thứ 101 chàng đã chụp Hoa Ban, nhưng Hoa Ban chỉ có thể ở trong kí ức. Bây giờ chàng sẽ chụp bức thứ 101 cho Bằng Lăng tím, màu tím của sự thủy chung, nóng ấm và sôi nổi. Chàng nhất định sẽ chụp thật đẹp rồi sẽ dẫn cô đến phố Bắc Sơn chụp hình cạnh những chùm Ban trắng.

Và một ngày, chàng sẽ trở lại nơi ấy. Khắc lên thân cây Ban dòng chữ này:

“Hạnh phúc nhé! Hoa Ban”